

Arrest

nr. 281 322 van 5 december 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 31 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 augustus 2022.

Gelet op de beschikking van 15 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig verzoek om

internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de vervolgingsfeiten die zij inriep. De veiligheidssituatie in haar regio van herkomst noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 251 245 van 19 maart 2021.

In het kader van haar huidig verzoek verklaart verzoekster dat alles wat zij in haar eerste verzoek had verteld, gelogen was. Zij verklaart nu dat zij getrouwd was met iemand die voor de Somalische overheid werkte. Haar nicht was gehuwd met een lid van Al-Shabaab. Zij waren echter niet van zijn lidmaatschap op de hoogte. Later zag de man van haar nicht dat er ook soldaten van de overheid kwamen in het ziekenhuis waar zij werkte. De man van haar nicht vluchtte en zij werd er door Al-Shabaab van beschuldigd te spioneren voor de overheid. Zij kreeg een telefoontje van Al-Shabaab waarbij zij en haar man met de dood bedreigd werden. De enige manier om aan dit lot te ontkomen, was om samen te werken met Al-Shabaab, zo werd haar verteld. Zij zou wapens in het ziekenhuis moeten smokkelen. Zij weigerde met het argument dat ook zij als medewerker van het ziekenhuis gecontroleerd werd als zij binnen ging. De volgende ochtend stond er een lid van Al-Shabaab op haar te wachten toen zij het huis wilde verlaten. Hij nam haar mee naar haar werk en zei dat zij een wapen moest binnensmokkelen. Aangekomen bij het ziekenhuis, zei zij dat zij wilde kijken of zij iemand kende van degenen die de controlepost van het ziekenhuis bemanden. Zij verklikte echter het lid van Al-Shabaab bij de soldaten, waarna hij opgepakt werd. Daarna werd haar huis aangevallen door de man van haar nicht. Haar (andere) schoonbroer kwam daarbij om het leven. Zij, haar man en haar zoon hadden de nacht gelukkig elders doorgebracht. Zij en haar man werden daarna nog telefonisch met de dood bedreigd door Al-Shabaab. In december 2018 vertrokken zij samen naar Kenia. Niet lang daarna keerde haar man met haar zoon terug naar Somalië. Zij zijn intussen gescheiden. Na haar vertrek werd de man van haar nicht gearresteerd. Hij is intussen gedood door de overheid, maar zij vreest nog problemen met de rest van Al-Shabaab. Zij kon dit niet in haar eerste verzoek om internationale bescherming vertellen, omdat haar familie vreesde dat ze problemen zouden krijgen met Al-Shabaab als zij hier in België over zou vertellen.

Intussen is haar familie boos op haar omdat zij zwanger is van een andere man, A. H. I., met wie zij in augustus 2021 op religieuze wijze gehuwd is. Haar familie beschouwt dit als een buitenhuwelijkse zwangerschap.

Ter ondersteuning van haar huidig verzoek om internationale bescherming legt zij volgende documenten neer: foto's van haar paspoort met Italiaans visum, een kopie van haar geboorteakte, uitgegeven op 31 december 2017, een werkbadge op haar naam van een ziekenhuis in Mogadishu, geldig tot 31 december 2018, foto's van haarzelf in een witte jas, en een afbeelding van de verblijfskaart van A. H. I..

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van haar verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. De Raad wijst erop dat verzoekster heeft verklaard dat alles wat zij in haar eerste verzoek had verteld, gelogen was. Van verzoekster wordt verwacht dat zij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de bevoegde instanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. Op verzoekster rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar verzoek en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde instanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en vluchtrelaas.

De Raad wijst dienaangaande verder op hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft vastgesteld: "In voorliggend verzoek dient te worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek baseert op andere motieven dan deze die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoek. In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS uw vorig verzoek heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw vrees. Aangezien u bekend dat u gelogen heeft over de feiten waarop uw vorig verzoek was gebaseerd, stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

Om te beginnen is uw algemene geloofwaardigheid in grote mate aangetast doordat u in uw eerste verzoek om internationale bescherming bedrieglijke verklaringen aflegde over uw vluchtmotieven. U verklaart wel dat u in uw eerste verzoek niet over uw problemen met Al-Shabaab durfde spreken uit vrees dat zij uw familie iets zouden aandoen (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16). Deze opmerking is echter geen valabele reden om de waarheid achter te houden voor de instantie die uw nood aan internationale bescherming onderzoekt. U werd op het CGVS telkens gewezen op het belang de waarheid te vertellen alsook op de vertrouwelijkheid van het persoonlijk onderhoud (verklaring eerste verzoek CGVS, 26 juni 2020, p. 3 & verklaring eerste verzoek CGVS, 6 oktober 2020, p. 3). Daarnaast brengt u geen enkele concrete indicatie aan voor uw bewering dat Al-Shabaab te weten zou komen dat u in België over hen zou hebben gesproken, laat staan voor uw vrees dat Al-Shabaab uw familie hierom zou straffen (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16). U verklaart nog dat u niets over uw problemen met Al-Shabaab zei tijdens uw eerste verzoek, omdat uw broer had gedreigd de Belgische overheid in te lichten over uw ware reis, die u aflegde met uw paspoort met een uw Italiaans visum (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16). Ook dit is evenwel geen reden om de waarheid over uw vluchtmotieven achter te houden voor de instantie die tot opdracht heeft deze vluchtmotieven te onderzoeken, temeer omdat redelijkerwijze van u verwacht mag worden dat u ook over uw reis van meet af aan de waarheid zou hebben verteld." Verzoekster werpt geen ander licht op het voorgaande.

6. Verzoekster wijst er op dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoekster op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 8, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

7. Verzoekster stelt dat: "Echter, verzoekende partij heeft bij haar huidige asielaanvraag niet alleen de volledige waarheid verteld, zij heeft ook haar problemen, ondergane mishandelingen en werkzaamheden in het ziekenhuis van Mogadishu ondersteund met tal van foto's en video's die aan verwerende partij werden overgemaakt op 21 december 2021.

De raadsman van verzoekende partij stuurde op die dag 3 mails met verschillende foto's en video's naar verwerende partij die haar problemen en werkzaamheden in Somalië bewijzen! (stuk 3)".

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar de stukken die zij reeds heeft voorgelegd in het kader van haar huidig verzoek en foto's aan haar verzoekschrift heeft gevoegd, die reeds deel uitmaken van het administratief dossier en werden beoordeeld door de commissaris-generaal, stelt de Raad vast dat verzoekster tot op heden geen stukken heeft voorgelegd die haar beweerdde problemen met Al-Shabaab kunnen staven. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing het volgende vastgesteld omtrent haar voorgelegde stukken: "Ook over uw profiel legt u tegenstrijdige verklaringen af. Waar u in uw eerste verzoek zei dat u nog niet werkte (verklaring eerste verzoek DVZ, 21 februari 2020, punt 12), zegt u nu dat in een ziekenhuis in Mogadishu werkte (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16). Ter ondersteuning van deze verklaring legt u een kopie van een werkbadge neer. Dat u ook hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, zet uw algemene geloofwaardigheid nog verder op de helling.

(...)

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en uw geboorteakte kunnen hoogstens uw identiteit en nationaliteit aantonen, die hier niet ter discussie staan. De werkbadge zou, gelet op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten, hoogstens kunnen aantonen dat u in het ziekenhuis gewerkt hebt. Ook de foto's van uzelf in een witte jas kunnen hoogstens uw verklaringen over uw werk ondersteunen, maar ze kunnen evengoed in scène zijn gezet. De bewijswaarde van deze documenten over uw werk is bijgevolg bijzonder laag, en moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Hoe dan ook bieden deze documenten geen steun voor uw verklaringen over de problemen die u naar aanleiding van uw werk daar zou hebben gekend. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat u omwille van dit werk bij terugkeer naar Somalië problemen zou meemaken. De foto van de verblijfskaart van de vader van uw ongeborn kind, tenslotte, biedt enkel steun voor uw verklaringen over zijn identiteit. Uit uw verklaringen kon echter geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid omwille van uw relatie met hem." Verzoekster werpt geen ander licht op het voorgaande.

De Raad wijst verder nog op hetgeen verzoekster heeft verklaard tijdens haar interview op de DVZ omtrent haar foto's en video's: "(...) Die video's, waar gaan die over? Over mijn werk, dat ik toen daar aan het werken was. Ik heb ook aparte foto's over mijn werk. Die staan ook op mijn gsm." (verklaring volgend verzoek, punt 18).

8. Met haar verwijzing naar (internet)artikels betreffende de COVID-19-pandemie in Somalië, heeft verzoekster niet aangetoond dat de ontwikkelingen van de COVID-19-pandemie in Somalië een zodanig niveau zou bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID-19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7).

9. Waar verzoekster in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Mogadishu betwist en verwijst naar artikels en rapporten, om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Mogadishu niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Mogadishu een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de informatie waarnaar gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, blijkt duidelijk dat de situatie in Mogadishu actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster slaagt er niet in de informatie waarnaar gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn. Het loutere feit dat er nieuwe veiligheidsincidenten hebben plaatsgevonden, betekent op zich niet dat voormelde analyse achterhaald zou zijn.

Voorts merkt de Raad op dat verzoekster zich verder louter beperkt tot een selectieve lezing van de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" waarbij zij tracht de gevolgtrekkingen van de

commissaris-generaal om te keren, doch zij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat er actueel voor burgers in Mogadishu een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou zijn.

10. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat haar tweede verzoek niet aannemelijk is omdat zij gelogen heeft in haar eerste verzoek. Zij beklaagt zich erover dat er naar haar nieuw relaas geen onderzoek is geweest. De verzoekende partij wijst erop dat zij wel uit Somalië komt, intussen bevallen is van een kind en de vader haar intussen verlaten heeft. De verzoekende partij benadrukt dat zij bij terugkeer het slachtoffer zal worden van seksueel geweld, gevaar loopt omdat zij een ongehuwde moeder is en haar kind geen medische zorgen zal krijgen. Zij wijst er tot slot op dat haar kind ernstig ziek is.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting vooreerst aanhaalt dat haar tweede verzoek niet aannemelijk is omdat zij gelogen heeft in haar eerste verzoek en zij zich er vervolgens over beklaagt dat er naar haar nieuw relaas geen onderzoek is geweest, herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst volgende gronden van voormelde beschikking:

"5. De Raad wijst erop dat verzoekster heeft verklaard dat alles wat zij in haar eerste verzoek had verteld, gelogen was. Van verzoekster wordt verwacht dat zij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de bevoegde instanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. Op verzoekster rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar verzoek en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde instanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht

vereist van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en vluchtrelaas.

De Raad wijst dienaangaande verder op hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft vastgesteld: *“In voorliggend verzoek dient te worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek baseert op andere motieven dan deze die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoek. In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS uw vorig verzoek heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw vrees. Aangezien u bekend dat u gelogen heeft over de feiten waarop uw vorig verzoek was gebaseerd, stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.*

Om te beginnen is uw algemene geloofwaardigheid in grote mate aangetast doordat u in uw eerste verzoek om internationale bescherming bedrieglijke verklaringen aflegde over uw vluchtmotieven. U verklaart wel dat u in uw eerste verzoek niet over uw problemen met Al-Shabaab durfde spreken uit vrees dat zij uw familie iets zouden aandoen (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16). Deze opmerking is echter geen valabele reden om de waarheid achter te houden voor de instantie die uw nood aan internationale bescherming onderzoekt. U werd op het CGVS telkens gewezen op het belang de waarheid te vertellen alsook op de vertrouwelijkheid van het persoonlijk onderhoud (verklaring eerste verzoek CGVS, 26 juni 2020, p. 3 & verklaring eerste verzoek CGVS, 6 oktober 2020, p. 3). Daarnaast brengt u geen enkele concrete indicatie aan voor uw bewering dat Al-Shabaab te weten zou komen dat u in België over hen zou hebben gesproken, laat staan voor uw vrees dat Al-Shabaab uw familie hierom zou straffen (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16). U verklaart nog dat u niets over uw problemen met Al-Shabaab zei tijdens uw eerste verzoek, omdat uw broer had gedreigd de Belgische overheid in te lichten over uw ware reis, die u aflegde met uw paspoort met een uw Italiaans visum (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16). Ook dit is evenwel geen reden om de waarheid over uw vluchtmotieven achter te houden voor de instantie die tot opdracht heeft deze vluchtmotieven te onderzoeken, temeer omdat redelijkerwijze van u verwacht mag worden dat u ook over uw reis van meet af aan de waarheid zou hebben verteld.”. Verzoekster werpt geen ander licht op het voorgaande.”

De Raad wijst in het licht van voormeld betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting eveneens op volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Nu blijkt dat u zowel over het tijdstip van uw vertrek uit Somalië als over uw wijze van reizen bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd. In uw eerste verzoek verklaarde u immers op 23 mei 2019 uit Somalië te zijn vertrokken. U reisde met uw paspoort met een Turks visum vanuit Somalië per vliegtuig naar Turkije. Het paspoort zou ingehouden zijn door ‘die man’ in Turkije (verklaring eerste verzoek CGVS, 26 juni 2020, p. 4, p. 23). Volgens uw huidige verklaringen vertrok u echter al veel eerder uit Somalië, namelijk in december 2018. Vanuit Somalië reisde u niet naar Turkije, maar naar Kenia. Van daaruit zou u met een Italiaans visum naar Europa gereisd zijn (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16). U legt een foto van uw paspoort met het Italiaans visum neer. Dat u ook over uw reisweg bedrieglijke verklaringen aflegde en dat nu blijkt dat u een document hebt achtergehouden dat uw verklaringen over kernelementen van uw verzoek kan ondersteunen, namelijk uw identiteit, nationaliteit en reisweg, tast uw algemene geloofwaardigheid nog verder aan.

Ook over uw profiel legt u tegenstrijdige verklaringen af. Waar u in uw eerste verzoek zei dat u nog niet werkte (verklaring eerste verzoek DVZ, 21 februari 2020, punt 12), zegt u nu dat in een ziekenhuis in Mogadishu werkte (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16). Ter ondersteuning van deze verklaring legt u een kopie van een werkbadge neer. Dat u ook hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, zet uw algemene geloofwaardigheid nog verder op de helling.

Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw nieuwe verklaringen niet zomaar geloof kan worden gehecht. Los daarvan zijn er elementen in uw nieuwe verklaringen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

Om te beginnen staat u uw nieuwe verklaringen niet met documenten, terwijl u daar wel toe in de gelegenheid bent. U verklaart immers zelf dat u al uw problemen kan aantonen via Facebook (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16). U geeft geen enkele reden op waarom u nalaat deze relevante stukken neer te leggen om uw verklaringen te ondersteunen (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16). Niet alleen verkeert het CGVS op die manier in de mogelijkheid om deze elementen te onderzoeken, ook zorgt dit nalaten elementen aan te brengen die u wel ter beschikking hebt ervoor dat uw algemene geloofwaardigheid nog verder in het gedrang komt.

Voorts legt u geen consistente verklaringen af over wie van uw familie getrouwd zou zijn met een lid van Al-Shabaab. Aanvankelijk stelt u dat het uw nicht is, om later te zeggen dat het uw zus was (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16). Het is weinig aannemelijk dat u zich zou vergissen tussen de twee, gezien u in uw eerste verzoek stelde geen (volle) zussen te hebben (verklaring eerste verzoek CGVS, 26 juni 2020, p. 7). Deze inconsistentie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering. Daarnaast komt het weinig aannemelijk over dat uw zus / nicht niet in de gaten zou hebben dat haar man lid was van Al-Shabaab, gezien hij, volgens uw verklaringen om de drie weken naar een ander huis zou zijn verhuisd (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16).

Daarnaast zijn ook uw verklaringen over het ontstaan van uw problemen met Al-Shabaab niet aannemelijk. U zegt dat de man van uw zus / nicht zag dat er in het ziekenhuis waar u werkte ook soldaten kwamen. Dat deed hem vermoeden dat u de soldaten van informatie voorzag (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16). Het is echter weinig aannemelijk dat uw schoonbroer dan pas zou hebben ontdekt dat er soldaten in het ziekenhuis kwamen, gezien er, volgens uw eigen verklaringen, ook soldaten aan de buitenkant van het ziekenhuis zouden hebben gestaan voor bewaking (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16). Daarnaast is het weinig aannemelijk dat hij, puur door de aanwezigheid van soldaten in het ziekenhuis, u plots zou beschuldigen van samenwerking met de overheid, terwijl er allicht ook nog andere mensen in het ziekenhuis zullen hebben gewerkt. U brengt geen enkel concreet element aan dat erop wijst dat uw schoonbroer ook andere redenen had om u te verdenken (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16). Ook deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

U verklaart dat u nadien opgebeld werd door Al-Shabaab met de eis dat u wapens in het ziekenhuis zou smokkelen (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16). Los van de vraag waarom Al-Shabaab op die plaats wapens zou willen hebben, zijn uw verklaringen over uw antwoord niet consistent. U zegt immers eerst dat u niet kon weigeren, om vlak erna te zeggen dat u weigerde met de verklaring dat ook u bij het binnengaan gecontroleerd werd (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16). Het is daarnaast weinig waarschijnlijk dat, als Al-Shabaab zich tot doel zou hebben gesteld wapens in het ziekenhuis binnen te krijgen, zij niet zouden hebben geweten dat er een controlepost met soldaten bij de ingang van het ziekenhuis was (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16).

Voorts is uw verklaring over uw ontsnapping ook niet overtuigend. U ontsnapte van uw taak door te zeggen dat u wilde kijken of u iemand kende van degenen die de controlepost van het ziekenhuis bemanden (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16). Dat het lid van Al-Shabaab met wie u meereed dit zou toelaten, is weinig aannemelijk. Immers, u werd al eerder van spionage van en banden met de overheid beschuldigd. U was 's morgens onder dwang ingestapt in de auto en kon dus bezwaarlijk een betrouwbare pion in het Al-Shabaabnetwerk genoemd worden. Dat dit lid van Al-Shabaab u alleen naar de soldaten liet gaan, en u zo in de gelegenheid stelde om hem te verraden, is dus weinig aannemelijk.

Nog zou Al-Shabaab uw schoonbroer gedood hebben bij een inval van uw huis en zouden ze u en uw man nog telefonisch met de dood bedreigd hebben (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16). Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die daaraan zouden zijn voorafgegaan, kan ook aan deze verklaringen geen geloof worden gehecht.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze zijn bijgevolg geen nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Daarnaast verklaart u dat uw familie boos is op u omdat u zwanger zou zijn van een buitenhuwelijks kind. U vreest dat uw familie u hierom zou doden (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16). Om te beginnen legt u geen medisch attest neer om uw verklaring over uw zwangerschap te

staven. Daarnaast verklaart u dat de voorziene bevallingsdatum 5 mei 2022 is (Vragenlijst Bijzondere procedurele Noden DVZ, 17 december 2021). Dat zou betekenen dat uw kindje omstreeks augustus 2021 verwekt zou zijn, in dezelfde periode als uw religieus huwelijk (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 13). Er kan bijgevolg niet zomaar aangenomen worden dat uw familie dit als een buitenhuwelijks kind zou beschouwen, laat staan dat zij u hierom zouden doden. U verklaart wel dat uw man in Somalië om deze reden gescheiden is van u (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 13). Tegelijkertijd blijkt echter uit uw verklaringen dat u nog steeds in contact staat met uw ex-man om met uw zoon te kunnen spreken (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 21). Het is weinig waarschijnlijk dat hij dit zou doen indien hij van zins was u zwaarwichtige problemen bezorgen ingeval van terugkeer. Nog blijkt uit uw verklaringen dat u in contact staat met uw moeder en dat zij u aanraadt de waarheid te vertellen. U hebt haar zelf verteld over uw zwangerschap (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 21). Ook dit wijst er geenszins op dat uw familie van plan zou zijn u te doden of andere problemen te bezorgen in geval van terugkeer. U haalt verder geen andere elementen aan om deze vrees te concretiseren. Dit is dus geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uwen hoofde aanzienlijk vergroot.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en uw geboorteakte kunnen hoogstens uw identiteit en nationaliteit aantonen, die hier niet ter discussie staan. De werkbadge zou, gelet op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten, hoogstens kunnen aantonen dat u in het ziekenhuis gewerkt hebt. Ook de foto's van uzelf in een witte jas kunnen hoogstens uw verklaringen over uw werk ondersteunen, maar ze kunnen evengoed in scène zijn gezet. De bewijswaarde van deze documenten over uw werk is bijgevolg bijzonder laag, en moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Hoe dan ook bieden deze documenten geen steun voor uw verklaringen over de problemen die u naar aanleiding van uw werk daar zou hebben gekend. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat u omwille van dit werk bij terugkeer naar Somalië problemen zou meemaken. De foto van de verblijfskaart van de vader van uw ongeborn kind, tenslotte, biedt enkel steun voor uw verklaringen over zijn identiteit. Uit uw verklaringen kon echter geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid omwille van uw relatie met hem."

De Raad beklemtoont vooreerst dat van een verzoeker om internationale bescherming, en derhalve van de verzoekende partij *in casu*, redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij zijn asielmotieven te allen tijde zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland ten allen tijde correct inlicht over zijn identiteit en vluchtmotieven. Tevens dient te worden benadrukt dat hoewel het gegeven dat leugenachtige verklaringen werden afgelegd op zich niet belet dat het verzoek verder wordt onderzocht, een poging om de asielinstanties te misleiden niet kan worden geminimaliseerd. Zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eveneens aangaf, dient dergelijke poging ondernomen door de verzoekende partij in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door haar aangereikte elementen. De commissaris-generaal werpt terecht op dat dit element in ernstige mate de algemene geloofwaardigheid van de verzoekende partij aantast.

De Raad benadrukt in dit kader verder dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met de vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit voormelde beschikking en de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door de verzoekende partij nieuw bijgebrachte elementen en documenten, doch dat hij tot de gefundeerde vaststelling gekomen is dat deze niet overtuigen. Door slechts algemeen aan te halen dat geen onderzoek zou zijn gevoerd en op algemene wijze te stellen dat zij wel uit Somalië komt, brengt de verzoekende partij geen valabele argumenten aan die hier een ander licht op werpen.

Vervolgens gaat zij met haar uiteenzetting dat zij intussen bevallen is van een kind en dat de vader haar intussen verlaten heeft, evenals waar zij stelt dat zij gevaar loopt omdat zij een ongehuwde moeder is voorbij aan volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing: *"Daarnaast verklaart u dat uw familie boos is op u omdat u zwanger zou zijn van een buitenhuwelijks kind. U vreest dat uw familie u*

hierom zou doden (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 16). Om te beginnen legt u geen medisch attest neer om uw verklaring over uw zwangerschap te staven. Daarnaast verklaart u dat de voorziene bevallingsdatum 5 mei 2022 is (Vragenlijst Bijzondere procedurele Noden DVZ, 17 december 2021). Dat zou betekenen dat uw kindje omstreeks augustus 2021 verwekt zou zijn, in dezelfde periode als uw religieus huwelijk (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 13). Er kan bijgevolg niet zomaar aangenomen worden dat uw familie dit als een buitenhuwelijks kind zou beschouwen, laat staan dat zij u hierom zouden doden. U verklaart wel dat uw man in Somalië om deze reden gescheiden is van u (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 13). Tegelijkertijd blijkt echter uit uw verklaringen dat u nog steeds in contact staat met uw ex-man om met uw zoon te kunnen spreken (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 21). Het is weinig waarschijnlijk dat hij dit zou doen indien hij van zins was u zwaarwichtige problemen bezorgen ingeval van terugkeer. Nog blijkt uit uw verklaringen dat u in contact staat met uw moeder en dat zij u aanraadt de waarheid te vertellen. U hebt haar zelf verteld over uw zwangerschap (verklaring volgend verzoek DVZ, 17 december 2021, punt 21). Ook dit wijst er geenszins op dat uw familie van plan zou zijn u te doden of andere problemen te bezorgen in geval van terugkeer. U haalt verder geen andere elementen aan om deze vrees te concretiseren. Dit is dus geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uwen hoofde aanzienlijk vergroot." (eigen onderlijning).

De verzoekende partij werpt met haar algemeen betoog ter terechtzitting geen ander licht op de vaststellingen en de gevolgtrekking van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat niet zomaar aangenomen kan worden dat de verzoekende partij haar familie dit als een buitenhuwelijks kind zou beschouwen, laat staan dat zij haar hierom zouden doden of andere problemen zouden bezorgen in geval van terugkeer, en dat de verzoekende partij verder geen andere elementen aanhaalt om deze vrees te concretiseren, minstens weerlegt zij deze vaststellingen en gevolgtrekkingen niet. Waar zij ter terechtzitting louter aanhaalt dat zij intussen bevallen is, de vader van het kind haar intussen verlaten heeft en (opnieuw) stelt dat zij gevaar loopt omdat zij een ongehuwde moeder is, voert zij slechts een louter algemeen betoog en reikt zij wederom geen concrete elementen aan die, gelet ook op het reeds vastgestelde, haar vrees afdoende concretiseren of een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar de verzoekende partij ter terechtzitting de vrees poneert dat zij bij terugkeer het slachtoffer zal worden van seksueel geweld. Deze vrees concretiseert zij evenmin, noch brengt zij deze op afdoende wijze in verband met de gronden van voormelde beschikking zodat zij er niet in slaagt afbreuk te doen aan deze gronden. Het komt nochtans aan de verzoekende partij toe concrete elementen aan te reiken die aannemelijk maken dat zij in haar land van herkomst een vrees heeft voor vervolging, dan wel een risico loopt op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming en de verzoekende partij blijft hier dan ook in gebreke.

Wat betreft het betoog van de verzoekende partij dat haar kind geen medische zorgen zal krijgen en waar zij er ter terechtzitting tot slot op wijst dat haar kind ernstig ziek is, stelt de Raad evenzeer een gebrek aan concretisering vast. Zij brengt overigens geen enkel begin van bewijs bij waaruit dit zou blijken. De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat deze (medische) problemen in hun hoofden vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren, noch toont zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zouden houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. De Raad stipt tevens aan dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij voor een beoordeling van medische problemen een beroep dient te doen op de daarvoor voorziene procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij, gelet op het voorgaande, geen valabele elementen bijbrengt die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS